

הי רובי

מרים קרייטמן

פְּרָק 1

"דע לך בְּנִי, דע לך בְּנִי..." נִגַּן הַטֵּלְפוֹן. אֶלְחָנָן רָץ לַעֲנוֹת, וְנִעְצַר מוֹל גְּבַעַת הַכֶּבֶסִים שֶׁחִכְתָּה עַל הַסֵּפֶה לְיַד גּוֹאֲלֵת וּמְקַפֶּלֶת. הַצְּלִצוּל בָּקַע מִתַּחַת הָעֵרְמָה. חֲלִצוֹת רְטוּטוֹ שָׁם בְּעֵז וְגִרְבִים שְׁחֵרִים רָעְדוּ וְצָנְחוּ אֶל הָרִצְפָּה, אֲבָל הַטֵּלְפוֹן לֹא נִמְצָא.

"תַּעֲנֵנוּ כְּבָר, זֹו סִבְתָּא פְּלוּרִידָה", הִכְרִינָה אֶהוּבִי, אֵלוּפֵת הַטֵּכְנֹלוֹגְיָה בְּבֵית, מֵהַמְטֵבֶת. "זֶה הַצְּלִצוּל שֶׁהֶצְמַדְתִּי לַמְסָפֵר שְׁלָה, נוּ, תְּרִימוּ לָהּ!"

הַפְּקָדָה הַבְּכוֹרֵתִית שְׁלָה לֹא הוֹעִילָה, מִשּׁוֹם מָה. אֶלְחָנָן פִּשְׁפֵּשׁ בֵּין הַכֶּבֶסִים, צִיבִי נִסְתָּה לְחֻטֵּט מִצְדָּה הַשְּׁנִי שֶׁל הָעֵרְמָה, וְצִבִיקֵי רָץ לְסֻלּוֹן תוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא קוֹרָא: "תָּנּוּ לִי לְדַבֵּר עִם סִבְתָּא, אָנִי

חָיֵב לְסַפֵּר לְ--" הוּא הַגִּיעַ לְסֵלֹן וְנִעְצָר בְּאִמְצַע הַמְּלָה. "אֵיפֹה הַטֵּלְפוֹן?" שָׁאל בְּקוֹל אֶת מָה שְׁאָחָיו הֵבִינוּ קֹדֶם.

"תַּעֲזֹר לְחַפֵּשׂ בְּמִקוֹם לְשָׂאֵל שְׂאֵלוֹת", רְטָנָה תְּאוּמָתוֹ וְהַמְּשִׁיכָה לְחַטֵּט בֵּין הַכְּבָסִים. הַטֵּלְפוֹן הִשְׁתַּתֵּק בְּיָאוּשׁ, וְאַחֲרֵי דַקָּתַיִם - פָּצַח שׁוֹב בְּנִגּוֹן "דַּע לָךְ בְּנִי" מִשְׁתַּפֵּה.

צְבִיקֵי נִגַּשׁ בְּמַעֲשֵׂיּוֹת וּבִיד מְהִירָה גָּרַף אֶת הָעֲרָמָה אֶל הָרִצְפָּה, מִתְעַלֵּם מִמְּחֹאוֹתֶיהָ שֶׁל אֶהוּבִי: "אֲבָל זֶה כְּבִיסָה נִקְיָה שֶׁהוֹצֵאתִי אֶת־מֹל מֵהַמְּכֹונָה!"

עֲרַמַת הַבְּגָדִים שָׁעַל הָרִצְפָּה הַמְּשִׁיכָה לְנוּעַ, שְׁתֵּי גְלוֹת זוֹהֵרוֹת הִתְגַּלְגְּלוּ מִתּוֹכָהּ אֶךְ הַטֵּלְפוֹן עוֹד לֹא הִתְגַּלְגַּל לְפָנֶיהֶם. "הַפְּלֵת אֶת הַטֵּלְפוֹן עִם הַבְּגָדִים!" קָלְטָה צְבִיקֵי, וְסִלְסוּלִי "שְׁכַכְל מִצָּב שֶׁהוּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶתִי" אֲשָׁרוֹ אֶת הַשְּׁעָרָתָה.

אֶלְחַנֵּן הִתְיָשֵׁב עַל הָרִצְפָּה וְהַחֵל לְהִסִּיט לְצַדָּדִים בְּגַד אַחֲרֵי בְּגַד. שָׁלַף כֶּפֶה מְקַמְטֵת אַחַת, שְׁתֵּי חֲשֻׁבוֹנִיּוֹת מְכַתְמוֹת, עֵתוֹן הַיְלָדִים שֶׁל שְׁבוּעַ שְׁעֵבֵר, שְׁכָפוּל קְרוּעַ לְמַחְצָה, נֶעַל בֵּית גְּלַמוּדָה וְ... הַטֵּלְפוֹן הַמְּזוּמָרֵר נִשְׁלַף סוּף סוּף הַחוּצָה.

"תֵּן לִי לְדַבֵּר עִם סִבְתָּא!" קָפַץ צְבִיקֵי וְנָטַשׁ אֶת הַכֶּפֶה, הַגְּלוֹת וְהָעֵתוֹן לְמַרְגְּלוֹת עֲרַמַת הַכְּבָסִים.

אֶלְחַנֵּן סָרַב וְאִמַּץ אֶת הַשְּׁפוּפֶרֶת הָאֶלְחוּטִית אֶל אֲזוּנוֹ. "לֹא רוּצָה, אֲנִי מְצֹאֲתִי אֶת הַטֵּלְפוֹן. גַּם אֲנִי רוּצָה לְדַבֵּר עִם סִבְתָּא". בַּתְּגוּבָה לְחֻצָה אֶהוּבִי בְּזִרְיוֹת עַל מְקַשׁ הַרְמָקוּל, וְקוֹלָה הַלְבָבִי

שֶׁל סִבְתָּא נִשְׁפָּד לְחַלֵּל הַחֲדָר.

”יְלָדִים, מָה שְׁלוֹמְכֶם? עוֹד לֹא אָמַרְתִּי לָכֶם מִזֵּל טוֹב”, קָרָאָה סִבְתָּא פְּלוּרִידָה מֵהַפּוֹמִיָּת. ”רְאִיתֶם כְּבָר אֶת הַתִּיבְנֶקֶת?”
אֶלְחַנֵּן שָׂמַח לְסַפֵּר עַל הַבְּקוּר שֶׁהֵם עָרְכוּ בְּבֵית הַחוּלִים,
כְּשֶׁהַתִּיבְנֶקֶת הָיְתָה בַּת יוֹמִים בְּלִבָּד.

”אֵיזָה יֶפִי”, הִתְמוֹגְגָה סִבְתָּא, וְהִמְשִׁיכָה: ”אִמָּא כְּבָר חֲזָרָה
הַבֵּיתָה, נָכוֹן? אֶפְשָׁר לְדַבֵּר אִתָּה?” שְׁאַלָה אִמָּא שֶׁל אִמָּא, הֲלֹא
הִיא סִבְתָּא גְרוּסְמָן מִמִּיאֲמִי שֶׁבְּפְּלוּרִידָה.

”בְּסוֹף אִמָּא נִסְעָה מִבֵּית הַחוּלִים יִשָּׁר לְבֵית הַהַחְלָמָה”,
הִסְבִּירָה צִיבִי אֶל חוּרֵי הַרְמָקוּל.

”וּוֹנְדֵרְפוּל”, הִתְמוֹגְגָה סִבְתָּא, ”וְאַתֶּם יְלָדִים טוֹבִים, נוֹתְנִים
לָהּ לְנוֹת וְלֵהֲתַאוּשֵׁשׁ, נָכוֹן?”

אֶלְחַנֵּן הִנְהִיךְ בְּהַתְּלֵהבוֹת, מִנִּכְסֵי אֶת הַמַּחְמָאָה לְעִצְמוֹ.

”סִבְתָּא, הַכְּנֵתִי לְאִמָּא שְׁלֵט ‘בְּרוּכָה הַבָּאָה’ לְדַלֵּת”, הוּא סִפֵּר
בְּגֵאוּהָ.

”וְאֲנִי הַכְּנֵתִי עוֹגָה”, הִצְטַרְפָּה צִיבִי לְמַצְעֵד הַמְשַׁבְּחִים אֶת
עִצְמָם.

”בְּעֵזְרָתִי, כְּמוֹכֵן”, הִעֲרִיחָה אֶהוּבֵי בְּחִיּוּדָהּ.

”וְאֲנִי לֹא הִפְרַעְתִּי לָהֶן”, צִחֲקָה צִבִּיקָי. ”וְגַם טַעַמְתִּי מִתְּבִלְלָהּ

של העוגה לראות אם היא לא שִׁכְחָה סֶכֶר.”

“לא שִׁכְחָתִי!” נֶעְלְבָה צִיבִי, “אַתָּה סֵתָם אוֹמֵר.”

“נְהַדְרִים אֲתָם, פָּשוּט יְלָדִים טוֹבִים”, הִתְעַלְמָה סִבְתָּא מִרְעֵשִׁי הַרְקָע. “הִתְקַשְׁרָתִי כְּדֵי לְסַפֵּר שְׁשִׁלְחָתִי מִתְנָה גְדוֹלָה לְכָבוֹד הַתִּיבְנֶקֶת הַחֲדָשָׁה. אֶהוּבִי, אֶת שׁוֹמְעֵת? הַזְמַנְתִּי לָכֶם מִתְנָה סִפְיִישׁל בְּשִׁבְלֵכֶם, אַחַת גְּדוֹלָה וְעוֹד כַּמָּה נַחֲמָדוֹת. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהַמִּתְנּוֹת יִגִּיעוּ אֵלֵיכֶם הַיּוֹם אוֹ מָחָר. אֲזוּ תִּהְנוּ, מִתּוֹקִים!”

הִטְלַפּוֹן הַשְּׁתַתֵּק בְּפִתְאוּמִיּוֹת וְצִבִיקֵי הַחֲמִיץ מִבֶּט. “רְצִייתִי לְסַפֵּר לְסִבְתָּא עַל הַסִּיּוּם-מִסְכֶּת שְׁאֲנַחֲנוּ עוֹשִׂים בְּכַתְהָה”, הִתְמַרְמַר. “לָמָּה לֹא נָתַתְּ לִי אֶת הַטְלַפּוֹן?”

“קַח”, תִּיָּד אֶלְחָנֹן בְּקִנְדָּסוֹת וְתַחֵב לְיָדוֹ אֶת הָאֶלְחוּטֵי הַדּוּמָם. “מִי צָרִיךְ אוֹתוֹ עֲכָשׁוּ”, הִטִּיל צִבִיקֵי אֶת הַמְכָשִׁיר הַשָּׁחַר בְּבוֹז, וְחָזַר אֶל הַסֵּפֶר הַמְמַתִּין לוֹ בַּחֲדָר. הַמְכָשִׁיר נֶעְלַב, וְהַתְחַפֵּר בֶּן-רַגַע בְּעֶרְמַת הַכְּבָסִים שֶׁהַתְּגוּלָּה עַל הַרְצָפָה.

“מִתְנָה!” נֶצְצוּ עֵינֶיהָ שֶׁל אֶהוּבִי כְּשִׁחֲזָרָה לְמִטְבָּח, לְתַכְנֵן אֶת אֲרוּחַת הָעָרֵב הַקְּסוּמָה שֶׁהִיא תַכִּיךְ כַּאֲשֶׁר אִמָּא תַחֲזֹר מִבֵּית הַהַחְלָמָה.

“מִתְנּוֹת!” הִדְגִישָׁה צִיבִי וְצָעְדָה בְּעִקְבוֹתֶיהָ לְמִטְבָּח, מִבְּקִשָּׁת לְהַשְׁבִּיעַ אֶת שְׁעֵמוּמָה בְּמַעַט פְּחַמִּימוֹת רִיקוֹת.

אֶלְחָנֹן רָכַן עוֹד מַעַט לְמַרְגְּלוֹת הַסִּפָּה. הִסִּיט אֶת גְּבוּב הַתְּפָצִים

אָנָה וְאָנָה, הָרִים אֶת הַגְּלוֹת הַשְּׁקוּפּוֹת לְמַחְצָה וּפְנָה בְּנִתּוֹת לְחֹדֶר הַבָּנִים.

“מָה דַעְתָּךְ, אֵיזוֹ מִתְּנָה שְׁלַחָה סִבְתָּא?” בְּרָרָה צִיבִי מוֹל הַמְקַרֵּר הַפְּתוּת.

“אוּלֵי... אוּלֵי מִיִּקְסֵר חֲדָשׁ?” הֶעֱלְתָה אֶהוּבִי מִשְׁאַלָּה מֵעַם סֹפֵר הַמִּתְכַּוְּנִים.

“וְאוּלֵי עֲרִיסָה?”

“אוּלֵי עֲגָלָה חֲדָשָׁה?”

“אוּלֵי תִסְגְּרִי אֶת הַמְקַרֵּר וְתִרִימִי אֶת הַשְּׁכָפוֹל שֶׁלְּךָ מֵהֶרְצָפָה בְּסָלוֹן?” הִתְעַרְבַּ צְבִיָּקִי. “מִקְדָּם רְאִיתִי אוֹתוֹ שָׁם, וְעַד מָחָר הוּא יַעֲלֶם שׁוּב... חָבֵל שֶׁבִּבְקָר תִּתְחַפְּשִׂי אוֹתוֹ וְתִבְכִּי שֶׁהַמִּוְרָה תַעֲנִישׁ אוֹתָךְ, הַזֹּהִיר.

“עוֹד מְעַט אֵלֶיךָ לְהָרִים אוֹתוֹ, תוֹדָה”, נִעֲנְעָה צִיבִי בְּרֹאשָׁה וְלֹא זָזָה מֵהַמְקַרֵּר. “לִפְנֵי כֵן אֲנִי רַק רוֹצָה לְהִבִּין מִי גָמַר אֶת הָעוֹגָה שְׁלִי עַד הַפְּרוּסָה הָאַחֲרוֹנָה”. צְבִיָּקִי חָמַק מֵהַמְטָבַח בְּאֵלְגַנְטִיּוֹת. “הָעוֹגָה לֹא שְׁלָךְ”, צִינָה אֶהוּבִי, וְצָרוּר דְּפִיקוֹת מֵהַדֶּלֶת קָטַע אֶת הַיּוֹכוּחַ הַמִּתְחַדֵּשׁ.

“רְגַע, אֵל תִּפְתָּחוּ”, זָנְקָה אֶהוּבִי אֶל הַסָּלוֹן בְּהִיסְטֵרְיָה, “זוֹ כְּטַח מְלָכִי. הִיא אִמְרָה שֶׁתְּבוֹא לְהַשְׁלִים לִי אֶת הַחֹמֶר שֶׁהִחְסַרְתִּי בַתְּחִלַּת הַשְּׁבוּעַ”.

הַדְּפִיקוֹת הַתִּגְבְּרוּ וְהִפְכוּ כְּמַעַט לְמַהְלֹמוֹת, דְּפִיקוֹת לֹא
אֶפְיָנוּיּוֹת בְּעֵלִיל לְמַלְכֵי הַמְּנוּמָסֹת, אֲךֶּה אֶהוּבֵי לֹא שְׂמָה לֵב לְכֹד
מֶרֶב לַחֵץ: "תִּרְאוּ אֵיךְ הַבַּיִת נִרְאָה! שְׂלֹא תַעֲזוּ לְפִתְחֹ!"